

Adler L'udovít És A Szolgájuk

A képen a fehér inges férfi a férjem, Adler Lajos. Egy tehenet vittek a vágóhídra levágni egy másik férfival, aki a tehenet tartja kötőféken. Nem tudom, mikor és ki készítette a felvételt, de Nádszegen fényképezték. Biztosan a saktert várták.

A férjem Tomasíkovón [Tallós] született. A szülei kóser hentesüzletet nyitottak Nádszegen. Elemi iskola után a férjem, aki egyben a második unokatestvérem, ipariskolát végzett Dunaszerdahelyen. Hentesnek tanult ki. Ő sose vágott, a szeredi vágóhídról hozta a húst, otthon pedig sakter volt. Földolgozni földolgozta a levágott állat húsát, de sosem vágta le. Volt neki segítőtje, aki levágta, mert ő nem vágta le. A kóser hentesüzlet megvolt Nádszegen addig, amíg az édesapja élt, utána már nem, mert Nádszegen már nem laktak zsidók, csak ők.

Gyerekkortól ismertük egymást. A holokausz ideje alatt, miután levetette a katonaruhát, behívták munkaszolgálatra 1943-ban, Bánhidára. Onnan került ki a frontra. A férjemet mint szakácsot vitték ki a frontra a munkaszolgálatosokkal. A frontról elszöktek, ahogy jöttek az oroszok, csatlakoztak hozzájuk. Aztán Romániába került. Többen is voltak, nem csak ő egyedül. Nekik is nagyon nehéz volt, mert már amikor megszöktek a frontról, nagyon sokan nem bírták a gyaloglást, mert kevés volt az ennivaló. Volt egy pöstyéni barátja, aki nagyon beteg volt. Nem hagyta a sorsára, kilométereken át cipelte a hátán, csak hogy biztonságba jussanak. Egy évig ott maradt Romániában, mert onnan nem vitték el a zsidókat [lásd: zsidótörvények Romániában; zsidók Észak- és Dél-Erdélyben]. Hentesként dolgozott ott is, és a zsidóság ott megvédte őt. 1945 májusában jött haza. 1951-ben Galántára jöttünk lakni, a Jednotában alkalmazták. Otthon feladta az üzletet, és eljött ide hentesnek.